

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΟΥ.

ΕΝ ΑΝΘΟΣ

Ἐν τῆς Ἀκροπόλεως τὸ βράχο
Τὸν ἱερό

Ἐν ἄνθος φῆτρωσε μονάχο
Χλωρό, χλωρό.

Ἐν ἄνθος, ὅμοιο μ' ἀνεμώνη
Περαστική,

Ἀθώρητο ἔς ὅποιον οἰκονεῖ
Ἐν τῇ ἕψη ἐκεῖ.

Τὰ μάτια ἀνοίγοντ' ἐκεῖ πέρα,
Καθὼς βοεθοῦν.

Καὶ μὲ τὸν ξαστέρων αἰθέρα
Σμίγουν, μεθοῦν.

Ἐκεῖ θαμπώνοννε τὰ μάτια
Σκόρπια ἔμπροστὰ
Καμμένα λειψάνα, κομμάτια
Λαχταριστά.

Κ' ἡ Φαντασία ἀμέσως βλέπει
Ἡ μαγική
Γιγνή καὶ δίχως καμμιὰ σκέπη
Ἀπάνου ἐκεῖ

Τὴν Ἐμμορφίαν, ὅπου μεγάλη,
Παντοτεινή,

Ἀπὸ τὸ μάρμαρο προβάλλει
Καὶ δὲν πονεῖ,

Καὶ κάθεται σὲ δόξης θρόνο,
Καὶ δὲ γελά,
Δὲν κλαίει, δὲν πλανᾷ, καὶ μόνον
Φεγγοβολᾷ!

Ἐν τῆς Ἀκροπόλεως τὸ βράχο
Τὸν ἱερό

Ξανοίγω τᾶνθος τὸ μονάχο
Καὶ τὸ ῥωτῶ :

— Ἄνθος ποῦ μοιάζεις μὲ ἀνεμώνη
Περαστική,

Ποιὰ μοῖρα σ' ἔρριξ' ἐδῶ, μόνον
Καὶ φτωχικὴ :

Ἐδῶ ἀπὸ τὰς τοιαύτῃς ἡ Τέχνη φτάνει,
Καὶ λάμπει ἡ γῆ,

Κ' ἡ φύσις σ' ἐπλασε βοτάνη
Γιὰ μιὰν αὐγὴ.

Ἐδῶ δὲν ἐρχεται ἡ παρθένα
Ἡ γελαστή

Γιὰ νὰ σὲ κόψῃ καὶ μ' ἐοῦνα
Νὰ στολιστῇ.

Ἐδῶ μ' εὐλάβεια τ' ἀγέρι
Μόλις φησῶ,
Οὔτε ποτὲ ἔς ἐσὲ ἔχει φέροι
Λόγια χουσαῖ,

Γλυκὰ φιλιὰ ἀπὸ τὰ ταιράκια
Κι' ἀπὸ ἐμμορφιαίς·
Δὲν ἔχεις ἄλλα λουλουδάκια
Γιὰ συντροφιαίς.

Τὴ νύχτα ἐδῶ μὲ τὸ φεγγάρι
Ἄσπερον
Νικᾷ ἔς τὴ δόξα καὶ ἔς τὴ χάρι
Τὸν οὐρανόν.

Κ' οἱ ἔξῃ ἀλύγισταίς Παρθέναις
Στέκουν κι' αὐταίς
Λαμπρόσθηταίς, καὶ λαβομέναις
Καὶ λατρευταίς·

Κι' ἀγάλματα, πέτραις, κολώναις
Χωρὶς χάρι
Σκόρπια τὰ βλέπουν οἱ αἰῶνες
Καὶ παγερά.

Σμίγουν ἐδῶ θεοὶ καὶ χρόνοι
Παλαιοί, χουσαῖ.

Ἐδῶ, φτωχὴ, κρυφὴ ἀνεμώνη,
Τί θεὸς ἐσὺ ; —

Ἐν τῆς Ἀκροπόλεως τὸ βράχο
Δειλὰ δειλὰ
Μὲ βλέπει τᾶνθος τὸ μονάχο
Καὶ μού μιλά :

— Ἐγὼ εἶμι τᾶνθος τὸ παρθένο
Καὶ τὸ κρυφό.

Ἀπὸ τὸν κόσμον μακροσμένο
Τὸ φῶς ρουφῶ.

Κι' ἀνθῶ καὶ χαίρομαι τὰ καλλῆ
Πῶχ' ἢ ζοῆ

Μακρὰ ἀπ' τὰ πλήθη κι' ἀπ' τὴ ζάλη
Κι' ἀπ' τὴ βοή.

Κι' ἀπὸ τοῦ κάμπου τᾶνθου τᾶλλα
Ζῶ μακρὰ,

Δειλὸ, λιγώζω, μὰ στάλα,
Μέσ' ἔς τὴ θιά.

Μέσ' ἔς τὴ θιά ποῦ ῥίχνει ἔμπροσ μου
Μία πέτρα ἀπλῆ

Ξεχνῶ τὴν ψεύτικα τοῦ κόσμου
Φεγγοβολῆ.

Κι' ἀγνώριστο, κι' ἀχνό, μιὰ στάλα,—
 Ζῶ ταιριαστὰ
 Μὲ τὰ λαμπρὰ, μὲ τὰ μεγάλα,
 Μὲ τ' ἀκουστὰ.

Γιατὶ ἔς τὸν κόσμο εἶνε ζευγάρι
 Ἀληθινόν
 Ἡ δόξα τῶν τρανῶν κ' ἡ χάρι
 Τῶν ταπεινῶν.

Γιατὶ ἔς τὸν κόσμο—ἀκου καὶ τᾶλλο—
 Καὶ ἔς τὸν Καιρὸ
 Δὲν εἶνε τίποτε μεγάλο,
 Οὔτε μικρό.

Γιατὶ σὰν τᾶστρο φῶς ἀφίνει
 Καὶ τὸ ξανθὸ
 Τᾶνθος, γιατί καὶ τᾶστρο σβύνει
 Ὅσιν τὸν ἀνθό.

Κι' ὁ Παρθενῶν ὁ φεγγοβόλος
 Ποῦ ἐδῶ, θοροῦ
 Ἐρείπιον εἶνε ἐρείπιον ὄλος
 Ἀνπιτερό·

Ἐνθ' ἔς ἐμένα, φτωχὰ νειάτα,
 Διαβατικά,
 Ὅλα εἰν' ἀπειραχτά, ὀροσᾶτα,
 Κι' ὁμονικὰ.

Ἐγὼ εἶμαι τᾶνθος ποῦ κρυμμένο,
 Τρομουλιαστὸ,
 Μὲ ὀροσῶδαικτα ὀραντισμένο
 Καὶ γελαστὸ,

Μέσα ἔς τὰ κάλλη, ἔς τὴ γαλήνη
 Τῆ ζωντανή,
 Ποῦ ἡ Τέχνη ἀπλώνει καὶ ποῦ ἀφίνει
 Παντοτεινὴ,

Σκορπιζῶ μιὰν ἀνατοχιλία,
 Νέα ζῶν,
 Ὅσα' μου χαϊδεύει τ' ἀχνὰ φύλλα
 Αἴφρας πνοῆ.

Καὶ τὰ λῆθάρια τὰκοιμμένα
 Καὶ τὰ παλιὰ
 Νομίζεις παίρνουν κι' ἀπὸ ἔμένα
 Φεγγοβολιά.

Καὶ καθεμία Καρδιάτις
 Ποῦ καρτερεῖ
 Καὶ σκέπει μὲ τὴν ἐμμορφιά της
 Τὴ λαμπροῦ,

Καὶ τίποτε δὲν ἔχει πλάνο
 Κι' ἀνθρωπινό,
 Μοῦ φανερώνει, πρῶν πεθάνω,
 Τὸν οὐρανό.

Καὶ καθεμία Καρδιάτις
 Γλυκὰ γλυκὰ
 Θαρροῦ μὲ βλέπει ἔς τὰ ὄνειρά της,
 Τὰ μυστικά

Ἐδῶ, ἔς τὴ δόξα τῶν αἰώνων,
 Ὅσ' τὸ φῶς τὸ νοῦ,

Ποῦ στέκει ἡ Ἐμμορφιά σὲ θρόνον,
 Ἄστρο οὐρανοῦ,
 Ἐδῶ, ἔς τὴν ἔρημ ἀθανασία,
 Εἶμαι ἡ καρδιά,
 Ἡ νειότη' ἡ ἀγάπη κ' ἡ θυσία
 Ὅλο εὐωδιά,
 Ὅλο εὐωδιά τοῦ παραδείσου . . .
 Καὶ μοῦ πετᾷ
 Λόγον στερονόν :
 —Εἶμαι ἡ ψυχὴ σου,
 Ὡ ποιητὰ !

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΤΟ ΑΠΟΡΡΗΤΟΝ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 321)

Γ'

Ἐξητάσαμεν μέχρι τοῦδε τὴν οὐσίαν, τὴν βάσιν καὶ τὰς ἱστορικές φάσεις τῆς ἀρχῆς τοῦ ἀπορρήτου τῶν ἐπιστολῶν. Ἀκολουθῶς, προβαίνοντες εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀρχῆς ταύτης, εἶδαμεν ποῖα τὰ πρόσωπα, τὰ ὀφείλοντα νὰ σεβασθῶσι τὸ ἀπόρρητον τῶν ἐπιστολῶν, καὶ τοῦτο μᾶς ἔκαμε νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι ἡ παραβίασις τοῦ ἀπορρήτου τῶν ἐπιστολῶν δὲν συνίσταται μόνον εἰς τὴν ἀποσφράγισιν ξένης ἐπιστολῆς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν γνωστοποίησιν ἢ τὴν δημοσίευσιν αὐτῆς. Τέλος ἐξητάσαμεν τὰς διαφόρους συνειπίαις, τὰς ὁποίας δύνανται νὰ ἔχη ἡ παραβίασις τοῦ ἀπορρήτου τῶν ἐπιστολῶν.

Μένει τώρα, διὰ νὰ συμπληρώσωμεν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ζητήματος τούτου, νὰ ἴδωμεν τὰς διαφοροὺς περιστάσεις, καθ' ἃς γίνονται ἐξαιρέσεις εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀρχῆς τοῦ ἀπορρήτου τῶν ἐπιστολῶν, καὶ καθ' ἃς ἡ παραβίασις τῆς ἀρχῆς ταύτης οὐ μόνον δὲν θεωρεῖται παράνομος, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας ὑπ' αὐτοῦ τοῦ νόμου πολλάκις ἐπιβάλλεται. Αἱ πλεῖσται τῶν ἐξαιρέσεων τούτων, δύναμαι δὲ νὰ εἶπω σχεδὸν ὅλαι, εἶναι βέβηλαι, εὐληπτοι, καὶ ἐπομένως δὲν ἀπαιτοῦσι πολλὰς ἀναπτύξεις. Ὁφείλομεν ὅμως νὰ ἐμμείνωμεν περισσότερον ἐπὶ μιᾶς ἐξ αὐτῶν, ἀποτελούσης ζήτημα λεπτὸν καὶ συζητούμενον, ἐὰν δηλ. ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀπορρήτου τῶν ἐπιστολῶν παύη ἰσχύουσα εἰς τὰς μετὰ τὴν συζύγων σχέσεις, ἢ τοῦλάχιστον ὅταν ὁ σύζυγος ἀποσφραγίσῃ τὰς ἐπιστολάς τῆς συζύγου του.

Ὅπωςδὴποτε, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς πρέπει νὰ ὑποδείξωμεν τὴν γενικὴν ἰδέαν, ἐφ' ἣς ὅλαι αὗται αἱ ἐξαιρέσεις ἐσιδεύονται. Τὸ ἀπόρρητον τῶν ἐπιστολῶν παραβιάζεται νομίμως, ἄλλοτε μὲν διότι προσκρούει εἰς γενικὸν τι διὰ τὴν κοινωνίαν συμφέρον, ἄλλοτε δὲ διότι προσκρούει εἰς συμφέροντα ἰδιωτικά μὲν, ἀλλὰ τὰ ὅποια ὁ νομοθέτης θεωρεῖ ὡς ὀφείλοντα νὰ ὑπερτερήσωσιν αὐτοῦ.

Καὶ πρῶτον ἴδωμεν ποῖα εἶναι αἱ διάφοροι,